

ров има произведения, които различно, а и в противоположни аксиологически посоки, интерпретират екзистенциалния проблем за същността на любовта.

—
Интересно е, че стихотворенията, в които любовта е подчинена тема, съпътстваща вникването в “свръхземните въпроси, // които никой век не разреши”, по принцип ценностно я дискредитират. Най-показателни примери са “Дни в нощта” и “Истината”. В тези текстове доминира Невярата в любовта, отричането на нейната екзистенциална значимост за Аза. Отхвърля се не само любовта като възможност за междulichностна взаимност, но и субективно-психологическата, съкровено-иманентната действителност на любовта като чувство:

... Ето моята любов
с изпъстрена от рани гръд; а ето
и вярата ми с клюмнала глава;
(“Дни в нощта”)

Издъхна любовта - лъжата е без мощ!
И то бе истина, уви.
(“Истината”)

Една група творби разгръща противопоставянето между духовната любов на Аза и греховноплътската, порочната бездуховност на Жената-любима. Такива са смисловите ракурси на “Проклятие”, “Чудовище”, “Затмение”, “Не си виновна ти”. Най-дълбинният темен архитип можем да търсим в мита за Първородния грях, за осверняването чрез първата жена (Ева) на богоподобната човешка природа. Жената опровергава вярата на лирическия субект в нейната идеалност, в идеалността на любовта като хармония на противоположности. Опровергана е вярата в трансцендиращата същност на любовта:

Душата ми, жена, душата ми бе храм
на смелите мечти и светли вдъхновения.
Проклет часа, когато те въведох там! -
<...>
Кикотене безумно храма огласи...